

העם

האפוס של מיכט

הדמות של השבוע היתה לבושה בסחור לבן, חבושה כפיה לבנה. היא עמדה על חר-טומה של סירת-מנוע קטנה בנמל אילת. הסתכלה בעיניים נוצצות בסיפון אונית-חילהים מיכט, שהסירה התקרבה אליה במהירות.

במשך יומיים הסתובבה אלינו החמודה, שקידה בת 18 בטכניון החיפאי, ליד חוף ים-סוף, חיכתה לרגע זה. היא המתנה ל-אתה יצחק הראלי, עובד מספנת הימה, עמו היתה צריכה להתחתן לפני חודש וחצי. תחת להגיע לחופה, עלה יצחק בן ה-21 על סיפונה של ה-28, היא מיכט, יצא להפלגה ההיסטורית מסביב ליבשת השחורה.

כשאך התקרבה הסירה לאוניו הבחינו עינייה-מלחים המאומנות בנצרה האנה. מחר-טום לירכתיים היהדה הקריאה: "יצחק! יצחק!" כשאך נגעה הסירה בסיפונה, קפצה אלינו על הסיפון, ישר לתוך זרועותיו של הרבי-סמל הקורן מאושר. מבלי לשים לב לעשרות האנשים שהצטופפו מסביב, חתם הווג בנשיקה מסחררת את האפוס של מיכט.

החתימה הסופית. אנשי מיכט היו מאוכזבים במקצת באותו ערב. הם קיוו כי האוניה-האחרת, מיונק, תחכה להם בשארם אל-שייך, כדי ששתי האוניות יכנסו יחדיו, בטכס חגיגי, לאילת. תחת זאת הגיעה מיונק ראשונה, משכה אליה את אור הנורקורים ו-את הצנורות הפירסומת (העולם הזה 1003). כשהגיעה מיכט לבה, לא חיכו לה אפילו ילדי אילת. בגלל שביכוש קטן בלוח-הזמנים איחרה האוניה בכמה שעות, הגיעה רק ב-לבתיהם.

בשביל אנשי מיכט עצמם היתה ההפלגה ככל הפלגה אחרת - מסע שהפריד למשך ששה שבועות בין בעלים ונשים, ימים ארוך כים בלב ים לא מראה של גוף, וימים ארוך כים עוד יותר למראה חוף ירוק, חדגוני ומ-עמם. אולם בשביל המדינה היה המסע של שתי האוניות הקטנות פרק שראוי להקי-דיש לו ספר.

מיונק ומיכט לא יכריעו את הקרב על שארם אל-שייך. התותחים הקטנים של שתי הפריגטות, שנועדו בעיקר למלחמה בצור-ללות ולהגנה על אוניות-סוחר, לא יוכלו ל-התמודד עם העטים הנובעים של הדיפלור-מטים וצוררות-הדיבור של המדינאים.

אולם מבחינה פסיכולוגית תרמו השתיים תרומה אדירה למוראל הלאומי. 250 ה-צעירים המחייכים, שהשתדלו להגיע ב-מהירות האפשרית לנשותיהם ולחברותיהם, השלימו את הפרק האחרון של מיכט סיני.

מדיניות

שכר השדכן

בתרועות-חצוצרה וסירטור תופים, כמו סרט הוליבודי מסוג ג', נפתחה השבוע ה-גדולה בהצגות תבל. גם העתונות הישראלית בישרה את בואה מראש בכותרות-ענק, ב-שפע של ניחושים ודבריי-פרשנות. כשנס-תמיה ההצגה עצמה, לא היה איש בטוח מה-ראה ומה שמע.

נושא הפרסומת האדירה היה "הדוקטרינה של איינווארד", שבאה לפתוח דף חדש בהיסטוריה של המרחב. אחרי שהנשיא ה-אמריקאי אמר את אשר אמר, בישיבה חגי-גית משותפת של שני בתי הקונגרס ה-אמריקאי, לא נראה שחל שינוי כל שהוא בקו האמריקאי השלטט מאז הסיבוב השני. ההצגה כולה באה רק כדי לתת תוקף דר-מתי יותר לקו זה. עיקריו:

● הנכונות להפעיל צבא אמריקאי ללא אישור נוסף של הקונגרס במקרה של "תוק-פנות קומוניסטית" במרחב, אולם רק במק-רה שהמדינה הנפגעת תדרוש זאת.

● העלאתו להמסיר מטר עצום של דו-לארים על ראשי מדינות המרחב, כדי לייצב את משטריהן, למנוע מהפכות ולרתום או-תן לקו האמריקאי, מבלי לדרוש מהן ברני-חולסת.

● המילה הלאטינית "דוקטרינה" לקוחה מאוצר-המלים של הכנטיה הקאטולית, ופי-רושה תקרון של התנגדות שיש לציית לו-ללא "תנאי". יש הבדל קטן בין "דוקטרינה" לבין "דוגמה", שהיא אמונה מחייבת כאמת-חולסת.

תות רשמיות מן הסוג שיצא לו שם רע בעולם.

● הדרישה, שלא בוטאה בפה מלא, אך היתה כרוכה בקו המחשבה כולו, שישראל תחזור לנקודת-המוצא של מיכט-סיני ללא שום יתרונות או ערובות.

נתח מן הצלחת. המשמעות האמיתית של הקו החדש היתה פשוטה למדי: אוריני-טציה מוחלטת, לאורך כל הקו, על ארצות-ערב, ובעיקר על מצריים. כפרסת-נחומים תקבל גם ישראל, כנראה, נתח שמן מן הצלחת, בתנאי שתהיה שקטה ותתנהג כיל-דה טובה.

היה זה סימונו של פרק שהחל בשיאה אמריקאית קטלנית. אמריקה סירבה, לפני שנתיים, לספק לעבד אל-נאצר את הנשק שביקש, בתנאים שלו. כשקיבל הרוזן המצ-רי את הנשק מן הסובייטים, עשתה אמריקה מעשה טיפשי: היא ביטלה באופן הפגנתי את הצעתה לממן את סכר אסואן, בכתי-עינו של המשטר המצרי. על-ידי כך דחפה את הסגן-האלוף הצעיר בקאהיר להלאים את תעלת-סואן, כדי להציל את הפרסטיגיה שלו.

באותו רגע הגיעה ההצלחה הסובייטית במרחב לשיאה. בלי להקריב את חייו אף של חייל אחד, ומבלי להשקיע דבר מלבד נשק שיצא מכלל שימוש בצבא הסובייטי, עקפה ברית-המועצות את אויבותיה תורכיה ועיראק, הפכה לגורם מרכזי בחיי המרחב. המפלה האמריקאית נראתה שלמה.

אחוזים מן הנדונים. הרווחה באה לאמריקה מצד בלתי-צפוי. ברע שפתחה ישראל בהתקפתה הגדולה במדבר סיני והש-מידה את הנשק הסובייטי, נאלץ עבד אל-נאצר להפשי מחדש את ידידותו של הנשר האמריקאי, כדי לגרש את האריה בריטי והתרנגול הצרפתי. לאמריקה ניתנה הז-דמנות של זהב להסתייג בפומבי מכריסניה, צרפת וישראל, ולהוכיח את האבמה העזה לעולם הערבי. הרוב הרוסי חזר לקוקו. גם איומו של בולגנין נגד ישראל ובריסניה, שעזרו להחיש את הנסיגה, לא הועילו ל-החזרת החן הסובייטי לקדמותו.

מבלי לרצות בכך, הפכה ישראל לשדכן כחתונה האמריקאית-מצרית. אולם איש לא התכוון לשלם לה אחוזים מן הנדונים. ה-נשיא האמריקאי אמנם נמנע מלגנות אותה במלים חריפות מאד, אולם שליחיו פעלו בהתמדה כדי לסלק את צה"ל מרחבי חצי-האי סיני.

היה ברור ששוב לא יתן לשום אדם ל-הפריע לאידיליה הרומנטית החדשה, שגר-קמה על גדות הנילוס.

מחיר המאבק

מה יכלה ישראל לעשות נגד הקו האמרי-קאי החדש, שאיים להוציא מידיה לא רק את כל פירות מיכט סיני, אלא גם ליצור מצב גרוע בהרבה מזה שהיה קיים לפני המיכט?

כל מלחמה עולה במחיר. היוצא לקרב, חייב להיות מוכן לשלם מחיר זה, אפילו אם אין צורך בכלל. בצאתו למיבצע קדש, היה צה"ל מוכן לשלם מחיר גבוה יותר בדם מאשר המחיר שנגבה למעשה במלחמת-הבוק של ארבעת הימים.

לא רק ממשלת ישראל, אלא מדינת יש-ראל כולה לא הראתה סימנים רבים לנכונות דומה, כשבאה השעה לחום על הבטחת הישגי המיכט. כל הישג היה עולה במחיר. המחיר היה צריך לחול על כל אורח ב-ישראל.

הידוק חגורה למען הרצועה. כדי להשאיר את עזה בידי ישראל, היה צורך במחיר כפול - מחיר נפשי של השלמה עם צביון דו-לאומי של המדינה המוגבלת, ומחיר כלכלי של ישוב כל הפליטים בארץ. כמעט כל המפלגות העמידו פנים שהן מר-כנות ללחום ולמען עזה, ויצאו בכרונם נמ-לצים על נושא זה. אולם אף לא אחת מהן הוכיחה שהיא מבינה בכלל מה המחיר.

הקרב על שארם אל-שייך ועל פירון סיני היה יקר עוד יותר. הוא היה מביא להתנג-שות ישירה עם ארצות-הברית - ביטול כל המענקים (שהופסקו לפי שעה), אולי אפילו הוצאה מן האו"ם. אי-אפשר היה לחלום על מאבק כזה מבלי שתהיה נכונות כללית להדק את החגורה, אולי לזמן ארוך.

בשום מקום לא נתגלו במדינה סימנים לנכונות כזאת. בארץ נערך הויכוח על תר-ספת-השליש לשכר הפועלים, הממשלה פיר-סמה תקציב חדש שהיה כרוך בהגדלת מנ-גנונה והוצאותיה. בתנאים אלה לא היו ה-

אל תתיאש - עשן "כנסת 6"

הנהלת ביה"ח לשמן וסבון "עץ הזית"

מכריוה בזה על

תחרות

בחירת שם

לסבון תמרוקים

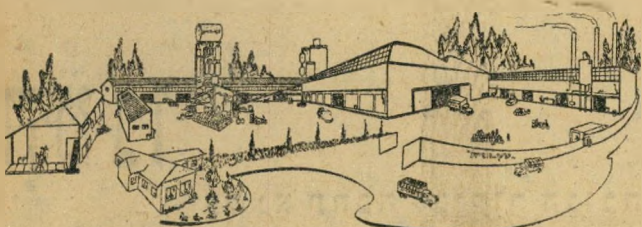
חדש ומשובח מתוצרת מפעלנו

הפרסים:

- פרס ראשון 100 ל"י • פרס שני 75 ל"י
פרס שלישי 50 ל"י • פרס רביעי 25 ל"י
פרס חמישי 10 ל"י • ועוד 50 פרסים

מתוצרת מפעלנו

את ההצעות נא לשלוח לפי הכתובת: ת"א, ת. ד. 1282 ע"ד 30.1.57. נא לציין את שם המציע ואת כתובתו.

חלוקת הפרסים תערך לא יאוחר מ-10 ימים מגמר התחרות, בהשתתפותם של עורך-דין, ב"כ הנהלת המפעל ואישי ציבור.

תוצאות התחרות תפורסמה בעתונים.